

Kristeligt Dagblad

LIV & SJÆL | 03.02.23 KL. 10:27

Det er ikke sit handicap, digteren Caspar Eric slås med. Det er verden omkring ham

Hvis man vil være med i hulen, skal man ikke sidde og "fortælle om de kedelige handicapping". Det har digteren Caspar Eric været bevidst om, siden han var lille

Thilde Thordahl Andersen

Journalist

Det er et ensomt vilkår at leve med cerebral parese, ligesom det er tilfældet med andre handicap. Caspar Eric har udgivet en bog med handicapdigte.

Foto: Leif Tuxen.

Caspar Eric husker, at han sad på en trappe. Han var ni år, og han spurgte sin mormor, om hun troede, der var nogen, der ville have sådan en som ham.

Sådan en som ham. Caspar Eric er sådan en digter. Han er 35 år. Han er vokset op i København og bor der stadig. Han er sådan en, der tit er sjov, indimellem arrogant, af og til ensom. Han er vred, taknemmelig, musiker, litterat, og han er sådan en, der er handicappet. Han har cerebral parese efter at være født for tidligt og lider derfor af

spastiske lammelser i den ene side af kroppen.

Vil nogen have sådan en? Og kan man egentlig kræve noget, når man er heldig overhovedet at være i live?

I Caspar Erics syvende digtsamling "Nye balancer", som udkommer på Gyldendal i dag, den 3. februar, skriver han, at han er på vej ind i faldets tid. Dels fordi han snubler mere og mere på grund af sit handicap, især når han er fuld. Dels fordi han ikke længere kan lade, som om alt er fint. Han ved, han på et tidspunkt må sætte sig ned uden at kunne rejse sig igen, fordi gangfunktionen ryger. Og han ved, at forholdene for mennesker med handicap ikke er gode nok her i landet. Han mærker det på egen krop, og han er ikke alene.

Statsrevisorerne ytrede sidste år skarp kritik af Socialministeriets tilsyn med kommunernes forvaltning af handicapområdet. Mellem 2013 og 2021 har en tredjedel af dem, der har klaget over en kommunal afgørelse, fået deres sag omgjort. Det vil sige, at man i de tilfælde har brudt serviceloven, og Statsrevisorerne har udtalt bekymring for, at mennesker med fysiske og psykiske handicap ikke får de ydelser, de ellers har ret til.

"Jeg tror, mange går rundt og tror, at vores velfærdsstat fungerer rigtig godt, og at vi er gode til at tage hånd om folk med handicap. Det er vi bare ikke," siger Caspar Eric.

Det her interview skal handle om, hvordan det er for ham at leve med et handicap i Danmark. Det har han brugt næsten hele sit liv på at tænke over. Tankerne blev første gang formuleret offentligt i digtsamlingen "Nike" i 2015, og de er blevet intensiveret i arbejdet med den nye "Nye balancer", som rummer det, han kalder handicapdigte.

"Det er forbundet med meget skam, at vi altid indtager sådan en position, hvor vi skal være livsbekræftende, og hvis vi ikke kan være kommet over vores handicap, skal vi i hvert fald være glade. Kan vi ikke det, er vi også dårlige til at være handicappede," siger Caspar Eric. Foto: Leif Tuxen.

Caspar Eric blev født to uger for tidligt. Hans mor dumpede til sin køreprøve, fordi hun pludselig fik veer, og da han kom til verden, trak han ikke vejret. Men han overlevede.

Da han var tre år, fik forældrene ham undersøgt. De havde undret sig over, at han ikke løb ligesom andre børn. Det var en neurolog, der så ham gå og konstaterede, at han havde en spastisk lammelse. Den ene hånd var trukket op og ind til kroppen, den ene fod landede ikke fladt på underlaget. Man besluttede at gennemføre en operation, der skulle forlænge akillessenen i det ene ben, og selvom han kun var tre år, forstod han, at han var anderledes. Det var anderledes, at han skulle opereres, selvom han ikke havde slået sig.

"Jeg tror, mit allerførste minde er fra efter den operation – at jeg står op i sådan en tremmeseng og griner af en handske, som en anæstesisygeplejerske har pustet op, så den ligner et koyver. Jeg kan huske den der følelse af at være skæv. "

En planet for mennesker med handicap

Han mindes, at forældrene opdrog ham til at forstå, at han havde cerebral parese, at det ikke var noget, man kunne ændre på, men at det ikke betød, at der var færre krav til ham end til hans to søskende. Handicappet fyldte ikke i hjemmet, fordi det ikke havde noget at sige, i forhold til hvor højt han var elsket.

"Jeg tænker ikke tilbage på det som noget sørgeligt. Jeg blev mobbet i skolen, og jeg var ked af det, og jeg ville da også ønske, at jeg ikke havde et handicap, men jeg følte også, at jeg var noget specielt. Jeg havde sådan nogle fantasier om, at der måske fandtes en planet, der var fuld af handicappede. Ligesom Superman, der kommer til Jorden, men derhjemme på sin planet er han normal. Jeg er handicappet her, men hvad nu hvis der findes en planet, hvor jeg bare er normal? Det er jo bare en børnefantasi, men det er det, der er mit *drive* nu: at skabe en planet, hvor handicappede bare kan være der og være normale."

Det er nemlig ikke sådan en planet, vi har nu, mener han.

"I går var jeg ude at hente nogle møbler i Ikea sammen med min far. Vi skulle med elevatoren, og det var der en person i kørestol, der også skulle. Men hun kunne ikke nå knappen, mand! Det gør mig ikke engang vred, det får mig nærmere til at le over, hvor dumme og normalkroppede folk kan være, når de planlægger en elevator sådan, at dem, der har brug at tage den, ikke kan nå knappen. Det er klart, der er brug for store forandringer på handicapområdet, for politisk tæft og penge for at gentænke

omsorgssektoren. Men der er også brug for, at folk vågner op og fatter, hvad der foregår, at det også er de helt små ting som knappen ved den elevator, der kunne sidde længere nede. Eller at der kunne være en rampe ude foran den her café. Eller at lyskrydsene lige varede tre sekunder længere, så alle kunne nå over."

Så hvorfor er det ikke sådan? Fordi handicap og folk med handicap er usynlige i Danmark, siger Caspar Eric.

"Selvom en masse har prøvet at skrive nogle kronikker, er det så svært at få folk til at bekymre sig om det. Jeg tror, at vi tænker, at folk med handicap er nogle, der er blevet skadet, og så giver vi dem en lille smule hjælp, og så forventer vi, at de bare skal være taknemmelige for overhovedet at være her."

Det er en følelse, han selv kan genkende. Alternativet til at have et handicap er for ham ikke at eksistere, og han er glad for at eksistere. Han er glad for det blik, han har på verden, som er farvet af hans handicaperfaringer. Han er glad for den sanselighed og omsorg over for andres kroppe, han har udviklet, fordi han er nødt til at være så fortrolig med sin egen krop. Så kan man være meget taknemmelig og samtidig meget vred? Ja, det kan man.

Ensom tilstand

Det er ikke mange år siden, det gik op for Caspar Eric, at andre ikke planlægger deres transportruter om morgenen ligesom ham. Under bruseren tænker han på, hvilken rute han vil cykle eller gå hen til en aftale. Hvor han skal dreje. Om der er trapper, der hvor han skal hen. For hvis han har besluttet sig for ruten, inden han træder ud ad døren, kan han koncentrere sig helt om at cykle eller gå. Det kræver nemlig koncentration. Og det kræver forberedelse at færdes i et samfund, der ikke er indrettet efter en handicappet krop, ligesom det kræver socialt overblik at træde ind i et offentligt rum, hvor andre måske kommenterer på én.

"Og hvis jeg for eksempel skal møde nogle nye mennesker, tænker jeg enormt meget over min påklædning. Det gør de fleste måske, men hvis jeg udstråler noget kikset med mit tøj, kommer jeg til at udstråle det i dobbelt forstand på grund af mit handicap. Det kan også være, jeg styrer samtalen rigtig meget, når jeg møder folk, for at vise, at jeg er en fed person."

Men hvor kommer frygten for at blive dømt fra?

"Den kommer fra reelle erfaringer af at blive set på som handicappet, før jeg er blevet set på som person. Ved at fylde meget og tage plads kan jeg nå at vise, at pffff," Caspar Eric slår armene ud.

"At jeg er en person!", råber han.

"Inden vi så taler om, hvad der er galt med mit ben, vil jeg nå at vise, at jeg er ligesom andre. Jeg kan lide musik. Jeg går ud. Du ved. Jeg taler sådan her. Jeg scorer. Jeg har et sexliv."

Caspar Erics liv er formentlig på mange punkter lige så godt som de fleste andres. Men det er et ensomt vilkår at leve med cerebral parese. Og den ensomhed ved han, at han deler med andre med handicap, men også med alle mulige andre minoriteter.

"Os med handicap er jo vant til at ordne det selv. Vi er vant til at klare den. Vi klarer den bare altid på trods. Hvor ville det være dejligt, hvis man ikke skulle kæmpe så meget, og hvor ville det være dejligt, hvis man ikke skulle kæmpe alene."

Selv i de allernærmeste relationer, med familien og vennerne, ved han, at der er en grænse for, hvor mange af sine tanker han kan og vil dele.

"Det er bare ikke noget, man hele tiden taler med sine venner om. For nu er vi på klub. Og så er det måske ikke lige der, jeg siger, at jeg ikke orker at danse så meget, for så får jeg ondt i ryggen i morgen. Jeg har levet hele mit liv med sådan et parallelt spor kørende, fordi man jo heller ikke kan sidde og være vred og politisk hele tiden. Jeg vil også gerne bare hygge mig og drikke en bajer engang i mellem. Ellers går man jo i stykker."

Og der er samtidig grænser for, hvor meget han kan læsse af på sine nærmeste.

"Det ved mange, der er traumatiserede, også bedre end mig. Det er vildt svært for folk at være venner med nogen, der sidder fast i deres smerte, fordi på et tidspunkt er man bare brugt op som ven. Det har jeg også selv oplevet. Så begynder man at tage afstand, og det har jeg været bevidst om, fra jeg var lille: at hvis du vil være sammen med *the cool kids*, så er prisen også, at du ikke skal sidde og fortælle dem om de kedelige handicapping. Men det prøver jeg så at gøre i min kunst."

Umuligt at drømme om

I "Nye balancer" skriver Caspar Eric om at presse sin krop ind i en form, samfundet kan

elske. Om som en med handicap at høre om hvor lidt samfundet ønsker en. Han er af den opfattelse, at et handicap først opstår, når det møder et samfund, der ikke er indrettet til det. Så følger der en skam med at have et handicap i et samfund som det danske?

"Ja, og det kan både være i de konkrete situationer, når man bliver nikket en skalle ovre i skolen i 2. klasse eller bliver smidt op i et pissoir, men det handler også – og nu kommer jeg altså igen til at sige noget om samfundet – om, hvilke roller man får lov til at indtage som handicappet. Det er forbundet med meget skam, at vi altid indtager sådan en position, hvor vi skal være livsbekræftende, og hvis vi ikke kan være kommet over vores handicap, skal vi i hvert fald være glade. Kan vi ikke det, er vi også dårlige til at være handicappede."

Men så er der også den skamfølelse, der kommer af at leve i en krop, som ingen vil have.

"Jeg er noget, som det er umuligt at drømme om," skriver Caspar Eric i sin digtsamling.

For hvem drømmer om et barn eller om en kæreste med et handicap, spørger han. Kærligheden opstår nærmere på trods af handicappet.

"Og hvorfor er det, vi ikke drømmer om at få et barn med et handicap, når nu vi kan så meget? Folk med normale kroppe har prøvet at løse klimakrisen 27 COP-møder i træk, og de kan ikke finde ud af det. Jeg tror, de handicappede kunne løse klimakrisen på to år, hvis I gav os lov."

Hvorfor?

"Fordi vi er folk, der er vant til leve i en besværlig verden, og som er vant til radikale afkald."

Caspar Eric anerkender, at man ikke kan lave samfundet om, hver gang nogen føler smerte. Men der er også grænser for, hvor lavt barren kan sænkes, siger han.

"Så kan man tale om krænkellesparate mennesker og alt muligt, men nogle gange gælder det jo også bare, at der findes diskrimination. Mit forslag til politikerne er bare: Lad være med at bryde den servicelov, I selv har lavet. Og ellers så bare sig, at loven ikke gælder mere. For så snakker vi da i det mindste om, hvordan verden rent faktisk ser ud."

I kamp med det han elsker

Caspar Eric har besluttet, at handicap fra nu af skal have en plads i det, han bidrager med som digter og musiker. Et album er på vej. Et hørespil til et teater. Ligesom hans haltende gang kan kunsten være knækket, mærkelig, bevidsthedsudvidende og smuk.

I "Nye balancer" skriver han:

Det er ikke mit handicap

jeg slås med

men verden omkring mig

fordi jeg elsker den

gentag efter mig:

Det er ikke mit handicap

jeg slås med

men mennesker omkring mig

fordi jeg elsker dem

Hvorfor er det dem og det, han elsker, som han slås med?

"Jamen... Man slås jo kun med noget eller nogen, hvis der er et håb om, at det vil forandre noget. Der er ikke nogen grund til at blive vred på nogen, man ikke elsker. Dem, jeg er vred på, er kun dem, jeg elsker. Jeg slås med den danske velfærdsstat, fordi jeg elsker den, ikke fordi jeg er ligeglad med den. Fordi jeg håber, at det bliver anderledes."

CASPAR ERIC

Født i 1987 i København, hvor han stadig bor. Cand.mag. i litteraturvidenskab. Debuterede i 2014 med poesiudgivelsen "7/11" og har siden blandt andet skrevet langdigtet "Nike". Den 3. februar udkom hans syvende digtsamling, "Nye balancer", på Gyldendal.

Modtog sidste år Helene Elsass Prisen, der går til en ildsjæl, som har gjort noget særligt inden for cerebral parese-området. De 150.000 kroner har han brugt på at oprette den såkaldte crip-gruppe, hvor han underviser skrivetalenter, der har cerebral parese.

Mest læste

1

[04.11.2024 | INTERVIEW](#)

Dronning Margrethe: Pligt er en anden side af tak

2

[03.11.2024 | MEDIKOMMENTAR](#)

Sognepræst: Jeg låner nok Erik Clausens sidste ord i en prædiken

---

3

[04.11.2024 | DANMARK](#)

Dronning Margrethe om kongehusets påståede bånd til Nazityskland: "Min mor syntes, at Göring var ganske rædselsfuld"

4

[24.10.2023 | SIGNATUR](#)

Kåre Gade: Vores søn og hans familie er flyttet hjem til os. Nu er der fredagshygge hver eneste dag

---

5

[03.11.2024 | INTERVIEW](#)

Det var ikke bare sproget, Per mistede for tre år siden. Det var noget langt mere kostbart